(Vervolg van pag. 6).

naar de wangen stijgen. Was dat reeds de weerschijn van 't behang? Wat er toch 'n hypnose uitging van Bob!

Dien avond werd er 'n ontzaglijke hoeveelheid behangselpapier bij hen thuis gebracht. En voor ze ter ruste gingen, zette Bob den wekker op kwart voor zes.

„Hemel!" schrikte vrouwtje. „Vergis je je niet, vent?"

„Kwart voor zes is vroeg genoeg," zei Bob kalm. „Waarom zou je overdrijven?"

Toen zei Mop niets meer. Was Zwitserland toch niet aardiger geweest?

Mop zat alleroninnemendst te gapen. Maar hij, in 'n vreemdsoortig overkleed van eigen vinding, dat zoowat 't midden hield tusschen 'n autojas en 'n chambercloak, liep energiek heen en weer, nadat-ie persoonlijk „thee" had gezet. Hij zag er buitengewoon frisch uit en hij deed, alsof ze met den eersten trein naar Geneve moesten.

„Kom Mop, we gaan de huiskamer ontruimen."

„Moet er veel uit?" vroeg Mop, eenigszins beangst.

„Geen stuk blijft er in!" zei Bob breed. „Je begrijpt, behangen! Dat geeft 'n rommel, ontzettend! Je zult nog wat beleven!"

Mop's neusje werd nog spitser dan anders.

„Als je eens met één kant begon?" opperde ze voorzichtig.

Doch Bob luisterde al niet meer, zette reeds hevig meubels in de gang. Toen begon-ie uit alle macht aan de sofa te trekken.

„Maar, Bob!" slaakte vrouwtje 'n kreet.

Bob keek op, vuurrood en sterk transpireerend. — „Wat?" vroeg-ie met moeite. — „Waar moet dat naar toe? Pas op, je vertilt je." — „Hiernaast!" stiet Bob uit en hij had het zware stuk alweer 'n eindje verder.

„Maar daar is 't al zoo vol! Laat die groote stukken toch staan. 't Is zeker al niet ongezellig genoeg."

Bob richtte zich op. Hij voelde zich een nieuw mensch. Die lichaamsarbeid! Al die spieren, anders tot rust gedoemd, kwamen in werking; verrukkelijk!

Iets aan 'm had gekraakt. Maar daar lette hij niet op, hij, de durver!

„De gordijnen!" sprak-ie kort en hij trad naar 't raam.

„Moeten die er ook al af?" klaagde Mop. Of ze verhuisden!

„Wat dacht je anders? We behangen, kind, we behangen!"

„Ik zal eens kijken, of 't water al kookt," zuchtte Mop.

„Doe dat, kind, ik speel dat hier wel klaar!"

In de keuken bleek Mop, dat manlief water had opgezet, genoeg voor 'n waschinrichting in het klein.

Dus goot ze den grooten ketel driekwart leeg, wachtte dan geduldig tot 't raasde. Nu hadden ze tenminste over 'n kwartier thee.

Toen ze terugkwam in de huiskamer, vond ze Bob boven op 't trapje zitten, dat voor huishoudelijke bezigheden diende.

„Wat doe je daar?" vroeg ze en ze tuurde opwaarts. Doch Bob zei niets, klaarblijkelijk verrukt door 'n ongewoon schouwspel. Mop herhaalde 'r vraag. Toen barstte-ie los:

„Wat 'n uitzicht! O, Mop, dat we daar niet elken dag van genieten! Die zon, die hemel! Laten we toch veel méér behangen, kind! 'k Heb 't wel gezegd: vroeg op, dat is alles! Dan behoef je niet op reis. Wat zul je bergen beklimmen? Is de schoonheid niet overal, voor wie maar zoekt? Kom hier bij me zitten, schat."

Z'n oogen staarden met 'n meer dan kinderlijke onschuld en z'n haren slierden weer over z'n voorhoofd.

Nu moest Mop toch even lachen. Onderaan 't trapje riep ze naar boven:

„Haast je maar niet vent. 't Is nog vroeg genoeg. Geniet jij maar van je vacantie."

Dit echter bracht Bob terug tot z'n plicht. En spoedig lagen de gordijnen voor den grond en ook de vitrages.

„Maar Bob, die ramen behoeven toch niet behangen!" huilde vrouwtje haast.

„Nee, maar die stijfsel! Die kleddert naar alle kanten. Je zal nog wat beleven," leerde manlief.

„En de buren dan, ze kijken in!"

„Daar heb ik . . . maling an. En de volgende week doen ze 't ook, je zult 't zien."

„Wil je thee?" vroeg Mop met 'n ravijn-zucht.

„En òf!" blies Bob. „'k Kan wel 'n emmer op!"

Er hing nu geen schilderij meer aan den wand. En van de meubels was nog alleen maar de sofa over (voor de deur naar de gang) en de groote tafel (voor de deur naar 't kamertje er naast).

„Ziezoo, als we eens begónnen?" meende Bob.

Van den grond nam-ie 'n ouwen stoffer die naast 'n emmer stijfsel en 'n opstapeling van rolletjes behang lag. Verder waren aanwezig twee schragen met strijkplank.

De stijfsel bleek wat vettig en Bob sprong er zoo royaal mee om, of-ie huishoud-jam op 'n boterham smeerde. 't Plakken wilde dan ook in 't eerst niet erg. Hoe moet je trouwens met zoo'n onhandelbare strook papier aan? Hij klom weer op 't trapje, drukte de glibberige massa zoo stevig mogelijk tegen den wand. „Druk jij nu van onderen," commandeerde-ie Mop. Mop deed, wat 'r gevraagd werd. Doch 'r handen gleden uit vanwege Bob's dubbele belegging. Bob zelf was al evenmin gelukkig; alles ontglipte hem. Toen ging-ie 't effect zien op een afstand. Of ze een sjaal hadden gedrapeerd! Aan kronkels en plooien geen gebrek! Hoe kregen ze dàt recht? Bob krabde z'n hoofd. Maar toen had-ie stijfsel aan z'n haar.

Mop wou achter de sofa om of er overheen of er onderdoor, want ze hoorde de „kleine." Doch Bob hield 'r tegen met z'n stoffer. „Behangen we, of behangen we niet?" vroeg-ie min of meer ontstemd.

„'k Geloof 't wel," zuchtte Mop.

Toen begonnen ze aan 'n tweede „sjaal."

Om twaalf uur hielden ze „picknick." Dat gaf wel aardigheid. Alles moest uit de huiskamer naar 't kabinet er naast worden getransporteerd: brood, anderhalf-ons-ham, muisjes, glazen en wat verder voor de koffie diende. Bob behandelde 't alweer met fantasie, droeg zelfs bordjes en messen in 'n city-bag. En ieder hielp.

De „kleine" struikelde met de melkkan over 't nog opgestapelde behang, 't dagdienstmeisje zette de stoelen van de gang in de keuken en dan weer van de keuken in de gang, omdat ze er anders niet door kon; Mop moest even gaan liggen van 't vroeg-opstaan. Ja, ze schoten aardig op. En de picknick rekte zich tot half drie. „Dat moeten we meèr doen," zei Bob terwijl-ie z'n handen wreef. „Of 't hier veel beter smaakt, vind je niet? Maar waar zit de „kleine"?

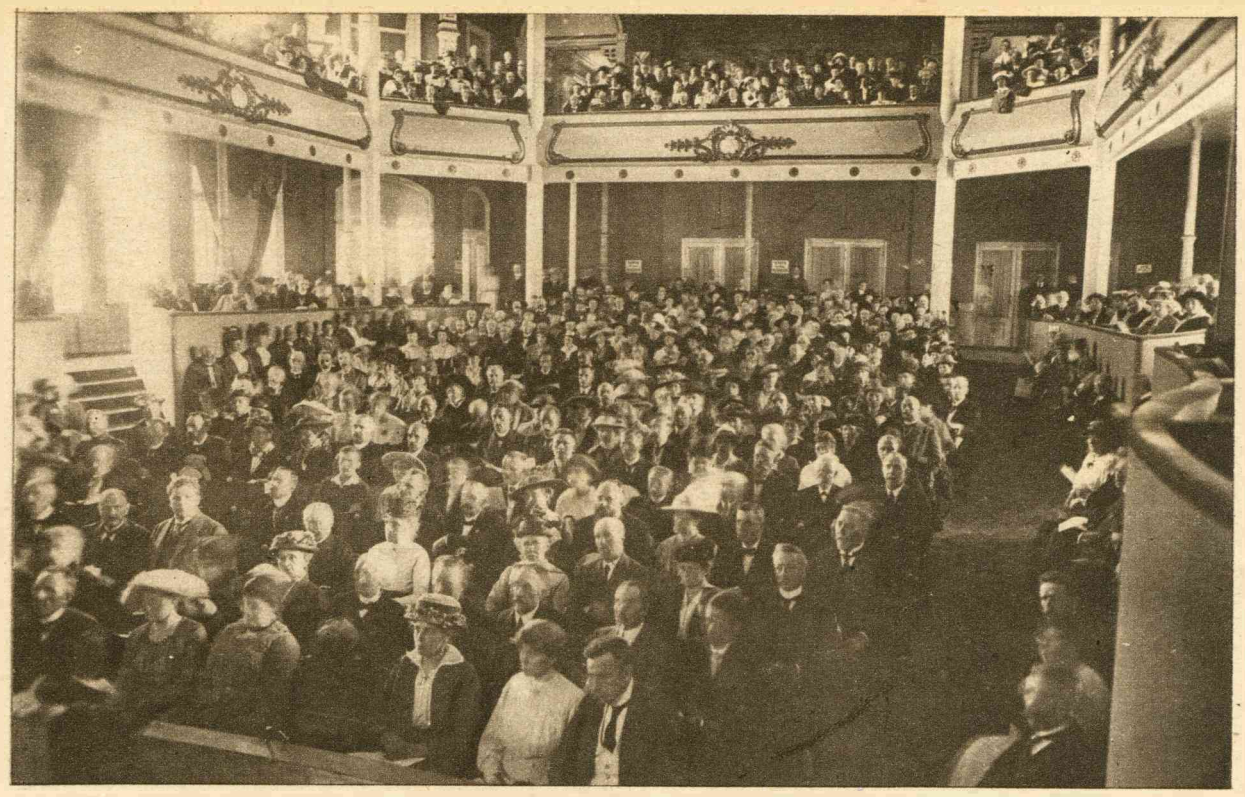
Ja, waar zat ze? Al 'n half uur hadden ze 'r niet gehoord. Eindelijk werd de vermiste ontdekt, onder de strijkplank, 'r knuistjes in den emmer, 'r neusje beplakt. 'n Echte buitenpartij!

's Middags dineerden ze niet thuis. Als je de fuifstemming ook eenmaal te pakken hebt!

Den volgenden dag ging Bob om 'n behangertje. Alles kon je toch niet alleen af. En gek, zoo weinig slag als vrouwen van dat soort werk hadden!

't Behangertje heeft er niets van begrepen. Is toen erg boos geworden. Is vervolgens op de sofa gaan zitten en heeft wel 'n kwartier stil toegekeken. Daarop heeft-ie driemaal 't hoofd geschud en na lange aarzeling, 't karweitje geaccepteerd onder de strikte voorwaarde, dat nòch Bob nòch Mop nòch de kleine nòch verdere hulp zich gedurende twèè dagen in de voorkamer zouden laten zien. Hierop is Bob ingegaan en alles is nog terecht gekomen. 't Behang, dat overbleef, hebben ze onder de kennissen verdeeld.

Mop verzamelt tegenwoordig ijverig Ansichten uit Zwitserland.

DRIE JAAR OORLOG.
De Algemeene Nationale bijeenkomst van den Nederlandschen Anti-Oorlog Raad, welke Dinsdag 31 Juli in „Seinpost" te Scheveningen gehouden werd ter herdenking van het uitbreken van den oorlog drie jaar geleden.

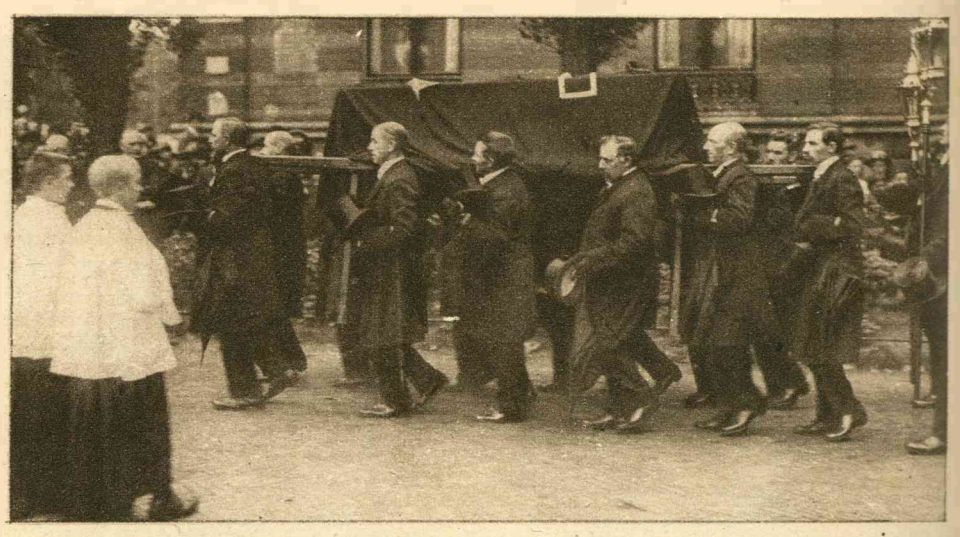

CLÄRE DUX. **ARTHUR NIKISCH.** **JOZEF SCHWARZ.**
De wereldvermaarde dirigent van het Philharmonisch Orkest te Berlijn, ARTHUR NIKISCH, zal Donderdag 9 Augustus in het Kurhaus te Scheveningen een concert leiden, waarbij CLÄRE DUX, sopraan, en JOZEF SCHWARZ, bariton, hun medewerking zullenverleenen.

JUBILEUM ST.-WILLIBRORDUSGESTICHT TE 'S-GRAVENHAGE.
Het St.-Willibrordusgesticht in de Oude Molstraat te 's-Gravenhage vierde in de afgeloopen week zijn diamanten jubileum. Ter herdenking van dit heuglijk feit werd aan de overzijde van het oude gesticht een nieuwe school voor onderwijzeressen ingewijd. De plechtige inwijding had plaats door den Zeereerw. Deken P. C. Wijtenburg en werd door vele autoriteiten bijgewoond.

UITVAART MGR. M. A. VAN ZANTEN.
Plechtige uitvaart van den Hoogeerw. Heer Mgr. M. A. van Zanten, die verleden week te Amsterdam op 73-jarigen leeftijd is overleden. Mgr. Van Zanten was pastoor aan de parochie van den H. Willibrordus (buiten de Veste) aan den Amsteldijk en geheim kamerheer van Z.H. den Paus.